

Συνειδητή αποχή ή απόφαση ερήμην;

Δανάη Κασίμη

Βρισκόμαστε για δεύτερη χρονιά φέτος, μπροστά σε ένα εκλογικό αποτέλεσμα, το οποίο φαίνεται να είναι καθ' όλα συμβατό με τις απαιτήσεις των διεθνών λόμπι ή τουλάχιστον δε φαίνεται να προκαλεί καμία ανησυχία στις Βρυξέλλες. Έχουμε και πάλι μια κυβέρνηση συνεργασίας μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ, η οποία όμως έχει πλέον ξεφορτωθεί τους «αντιστασιακούς» της αριστερής πλατφόρμας. Εξάλλου, λόγω αυτής της αντίδρασης έχασε η κυβέρνηση τη δεδηλωμένη. Σε αυτές τις εκλογές παρατηρήθηκε η αύξηση του ποσοστού της αποχής με αποτέλεσμα να αμφισβητείται το εκλογικό αποτέλεσμα και η νομιμοποίηση της κυβέρνησης. Η αποχή αυτή μπορεί να εκφράζει είτε το γενικό αίσθημα ασημαντότητας που κυριαρχεί στους Έλληνες, ειδικά τα τελευταία 5 χρόνια, είτε ένα ρεύμα καταγγελίας και αγανάκτησης απέναντι στο πολιτικό σύστημα.

Αρχικά, το πρώτο πρόβλημα που ανακύπτει αφορά την αδυναμία έκφρασης των ανθρώπων που αποφάνθηκαν αρνητικά στο δημοψήφισμα απέναντι στο νεφελώδες ερώτημα «Ναι ή Όχι στα μέτρα που προτείνουν οι δανειστές». Το δεύτερο πρόβλημα εντοπίζεται στην πολιτική στάση που υιοθετεί το τμήμα του εκλογικού σώματος που επέλεξε να απέχει τελικά από τις κάλπες λόγω της αδυναμίας αυτής ή λόγω του γενικότερου κλίματος απαξίωσης του πολιτικού status quo.

Είναι αυτονόητο ότι, σε μια εποχή όπου το δημοψήφισμα και η επίκληση της λαϊκής βούλησης έγινε τελικά για λόγους παγίδευσης των πολιτών στα στενά όρια του δόγματος ΤΙΝΑ (There is no alternative) παρά για την αποκατάσταση της δημοκρατίας, η αποχή από τις κάλπες θα παρουσιάζει διαρκώς αυξητικές τάσεις. Το θέμα είναι όμως ότι αυτή η αποχή επεκτείνεται συνολικά στην ενασχόληση με τα κοινά, η οποία έχει επίσης

ευτελίστει ως έννοια. Οι αντιπρόσωποί μας, κατέχουν το μονοπώλιο της πολιτικής, γεγονός που φαντάζει μονόδρομος. Παραλλήλως, αντιλαμβανόμαστε ότι ένα μέτωπο πανευρωπαϊκό κατά της λιτότητας είναι πιο αναγκαίο από ποτέ και σίγουρα εφικτό. Η συγκρότησή του βέβαια δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από αντιπροσώπους που συνδιαλέγονται με τα διεθνή λόμπι και τους εκπροσώπους των χρηματαγορών, πρακτική που παρουσιάζεται επίσης ως μονόδρομος και «αναγκαίο κακό» από τους πολιτικούς ολιγάρχες. Επομένως, το κύμα απελπισίας και ματαιότητας που έχει κατακλύσει την Ελλάδα, είναι κάτι παραπάνω από λογικό και κατανοητό όμως τα όριά του φτάνουν έως το νοητικό εκείνο σημείο όπου οι Έλληνες μπορούν να φανταστούν τους εαυτούς τους ικανούς να διαχειριστούν τις ζωές τους.

Από την άλλη πλευρά, η δημιουργία του κόμματος της λαϊκής ενότητας, συσπείρωσε έναν κόσμο προερχόμενο από τα ευρύτερα τμήματα της αριστεράς και σε πρώτη φάση προκάλεσε τουλάχιστον το ενδιαφέρον του τμήματος των Ελλήνων, οι οποίοι είχαν ζαλιστεί από την «κατραπακιά» της υπογραφής του τρίτου μνημονίου και μάλιστα από μία αριστερή κυβέρνηση που δημιούργησε σχεδόν σε όλους μας (ας είμαστε ειλικρινείς) προσδοκίες για μείωση της ανεργίας, διαφύλαξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και αξιοπρεπή διαβίωση. Στις καταστατικές αρχές υπήρχαν έννοιες όπως κοινωνική δικαιοσύνη, ελευθερία, ισότητα, άμεση δημοκρατία και θεωρητικά θα μπορούσε να αποτελέσει τη σανίδα σωτηρίας για τους «απογοητευμένους». Η λαϊκή ενότητα, μέσα σε δύο εβδομάδες απέκτησε μορφή κόμματος και κατόρθωσε να λάβει μέρος στις εκλογές με διαδικασίες φαστ τρακ. Η απεύθυνσή της περιορίστηκε στα πρώην στελέχη των γνωστών ως συνιστωσών του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα μέρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ίσως βέβαια να μου διαφεύγουν και κάποιες άλλες αριστερές ομάδες αλλά αυτό δε σώζει την κατάσταση. Εκείνο που έχει πραγματικά σημασία είναι ότι το νέο αυτό κόμμα, που προσπάθησε να αγκαλιάσει το ορφανό «ΟΧΙ» του ελληνικού λαού, ουδέποτε απευθύνθηκε στα κινήματα βάσης. Έγινε ένα αόριστο κάλεσμα στους Έλληνες που ψήφισαν «ΟΧΙ» και περιορίστηκαν σε μια ευκαιριακή ερμηνεία της λαϊκής αυτής ετυμολογίας. Αγνόησαν το γεγονός ότι μεγάλο τμήμα αυτών

των ψηφοφόρων ήθελε απλώς έναν γοητευτικό ηγέτη, ο οποίος μάχεται με τα θηρία και τελικά ξανασηκώνεται. Ήθελαν μια λύση που δε θα προκαλέσει κοινωνική έκρηξη ή τουλάχιστον μια λύση όσο γίνεται πιο αναίμακτη. Επειδή λοιπόν, η ΛΑΕ προσέφερε, στα μάτια της κοινωνίας, ακριβώς αυτό που προσέφερε και ο ΣΥΡΙΖΑ, φάνηκε, με την πολυτιμότερη βοήθεια των media, σαν μια φράξια αποστατών που είχε σχέδιο να οδηγήσει τη χώρα στην απόλυτη καταστροφή. Έτσι, αδυνατώντας να προτείνει κάτι νέο ή έστω να ανοίξει έναν ευρύτερο κοινωνικό διάλογο, εγκλωβίστηκε στον κυκεώνα της ανάθεσης και δεν κατάφερε να συγκροτήσει ή να εμπνεύσει τη δημιουργία ενός σύγχρονου επαναστατικού μετώπου.

Είναι φανερό ότι η λύση στην κατάρρευση του πολιτικού συστήματος δεν μπορεί να αναζητηθεί στα πλαίσια του υπάρχοντος κοινοβουλευτικού οικοδομήματος και εκεί ακριβώς είναι που έχασε την μπάλα η νέα προσπάθεια της ΛΑΕ. Η ανησυχία μας όμως θα πρέπει να εστιαστεί και στο κοινωνικό τμήμα της μηδενιστικής απολιτικ αποχής. Καθημερινά, παρακολουθούσε κανείς πολιτικές συζητήσεις, οι οποίες συνήθως περιορίζονταν στην έκφραση της αγανάκτησης, της οργής ή ακόμη και της μεμψιμοιρίας των συμμετεχόντων. Σε κάθε περίπτωση όμως, ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέρον το γεγονός ότι ένας στους δύο κατέληγε ότι θα απέχει από τις κάλπες. Εξαιρώ από την ανάλυση, εκ των προτέρων, τους συνειδητά απέχοντες, οι οποίοι δραστηριοποιούνται ενεργά σε πολιτικές οργανώσεις, σχήματα, κινήματα, κοινωνικά κέντρα κλπ. Αυτοί επιδεικνύουν σταθερή και έντιμη στάση. Οι άνθρωποι όμως, οι οποίοι ούτε ψηφίζουν, ούτε συμμετέχουν σε οτιδήποτε συλλογικό και γενικώς έχουν απαξιώσει κάθε έννοια συνδιαμόρφωσης και αδιαμεσολάβητης δράσης, πρέπει να σκεφτούν σοβαρά τις συνέπειες αυτής της επιλογής.

Το υπάρχον παγκοσμιοποιημένο «πολιτικό» σύστημα, είναι σχετικά σταθερό, ισχυρό και οχυρωμένο τόσο ώστε οποιαδήποτε ρωγμή δημιουργηθεί, είναι έτοιμο να την αντιμετωπίσει. Αυτή η οπτική δεν κρύβει καμία απαισιοδοξία. Φαίνεται να είναι η πραγματικότητα. Είναι γνωστό ότι για να απειληθεί το σύστημα, οι ρωγμές θα πρέπει να είναι ποικίλες, συντονισμένες, ίσως

και παράλληλες. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η μανιώδης αυτή εξατομίκευση που εκφράζεται από την πλειοψηφία των απεχόντων από τα κοινά, είναι εντελώς συντηρητική και δυστυχώς υποδηλώνει οπισθοχώρηση και λιποταξία. Το “απέχω από τις κάλπες” για έναν σύγχρονο άνθρωπο που αντιμάχεται τις αξίες και την ανελέητη βία του υπάρχοντος συστήματος, προϋποθέτει και την ταυτόχρονη συμμετοχή του στην πολιτική κίνηση της κοινωνίας. Ατομικές λύσεις δεν υπάρχουν. Μόνο ατομικές πρωτοβουλίες, οι οποίες αλληλοπλέκονται, συνθέτουν και δημιουργούν μέσα από αυτή τη διαζευκτική σύζευξη κάτι πραγματικά ελπιδοφόρο. Η «σκέτη» αποχή ισοδυναμεί με το τίποτα και είναι το ίδιο συμφέρουσα για τους υπάρχοντες θεσμούς-όργανα των παγκόσμιων ελίτ όσο και η τυφλή και άνευ όρων ψήφος.

Η Δημοκρατία ως μείζον κοινωνικό διακύβευμα

Νίκος Κατσιαούνης

Οι σύγχρονες «Δημοκρατίες» αποδεικνύουν πλέον σήμερα με τον πιο έμπρακτο τρόπο ότι βασική προϋπόθεση άμυνας και συντήρησης της «Δημοκρατίας» είναι η αυτοκατάργησή της. Και για να το καταλάβει αυτό κανείς, δεν χρειάζεται να ανατρέξει στη Βαϊμάρη αλλά θα μπορούσε να αναζητήσει τις ρίζες του στους όρους συγκρότησης των σύγχρονων νεωτερικών δημοκρατιών. Αλλά τι κάνει μετά τη «Δημοκρατία» να διατηρεί τις σημασιολογικές της συνδηλώσεις, εφόσον αποβάλει κάθε έννοια ελευθερίας;

Η κυριαρχία σήμερα προσπαθεί να μας πείσει ότι η μόνη εφικτή οδός είναι αυτή που ακολουθείται από την ίδια. Πέρα από αυτή το χάος. Αλλά, βέβαια, όταν οι «Δημοκρατίες» θέτουν το δίλημμα

αυτό, τότε το χάος είναι ήδη παρόν και συμπαρασύρει τα πάντα στη δίνη του ολοκληρωτισμού.

Η σημερινή κατάσταση αρχίζει να θέτει πολλές από τις σημασίες και τα νοήματα της συγκρότησης των κοινωνιών εκ νέου σε διάλογο και επαναδιαπραγμάτευση. Ή τουλάχιστον έτσι πρέπει να γίνει. Το ζήτημα της δημοκρατίας είναι ένα από αυτά. Από τις θολές και άνευ νοήματος πλέον δυνάμεις του κέντρου έως και αυτές της αριστεράς, προσπαθούν να πείσουν ότι το ζήτημα της δημοκρατίας πρέπει να μπει σε προτεραιότητα. **Βέβαια, αρνούνται να δουν ότι αυτή η συγκεκριμένη «δημοκρατία» που θέλουν να υπερασπιστούν αποτέλεσε μία εκ των αιτιών της ανθρωπολογικής κρίσης που βιώνουμε σήμερα. Η αντιπροσώπευση αποτέλεσε και αποτελεί μία σημαντική αλλοτρίωση της ίδιας της κοινωνίας στη βάση της κοινωνικής και φαντασιακής θέσμησης που η ίδια δημιουργεί.**

Είναι πολύ πιθανόν τους επόμενους μήνες να δούμε κυβερνήσεις της Αριστεράς σε χώρες της Ευρώπης, αρχής γενομένης από την Ελλάδα και μετέπειτα την Ισπανία. Παρόλο που αυτά τα δύο κόμματα (Σύριζα και Ποδέμος) βάζουν ως πρωτεύον επίδικο τη δημοκρατία, στην ουσία έχουν απολέσει κάθε έννοια που θα μπορούσε να την ενισχύσει. Ειδικά όταν επικαλούνται την Άμεση Δημοκρατία ως προταγματική τους αιχμή. Γιατί τίποτα, ακόμη και στις εσωτερικές δομές που δημιουργούν, δεν ενισχύει μια ουσιαστική δημοκρατική παρέμβαση, αφού δεν ενισχύει τη συμμετοχή.

Από τις απαρχές της νεωτερικότητας μέχρι και σήμερα, υπήρχαν και υπάρχουν κινήσεις που έχουν ως πρόταγμα την (άμεση) δημοκρατία. Και γνωρίζουν καλά, μετά από 200 χρόνια ιστορίας, ότι για να δημιουργηθούν οι δομές μιας άμεσης και συμμετοχικής δημοκρατίας απαιτείται μια ουσιαστική αλλαγή τόσο στις δομές της κοινωνικοπολιτικής θέσμησης όσο στο σημασιολογικό και φαντασιακό επίπεδο των κοινωνιών. Η δημοκρατία είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με την ανάθεση. Είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με την αντιπροσώπευση. Με την εν λευκώ επιταγή. Γι' αυτό και σε πολλές κινήσεις από τα κάτω που συγκροτούνται σήμερα, η

αμεσότητα της συμμετοχής αποτελεί απαραίτητο όρο και προτασιακό διακύβευμα. Και φυσικά το γενεσιουργό πρόπλασμα μιας αμεσοδημοκρατικής συγκρότησης σε ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο.

Πολλά μοντέλα για το πώς μπορεί να δομηθεί μέσα σε μια κοινωνία ένα ουσιαστικό δημοκρατικό σύστημα έχουν παρουσιαστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Μοντέλα με δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια όργανα λήψης αποφάσεων, εκπροσώπηση των κοινωνικών αιτημάτων και ενίσχυση της συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων. Προφανώς, κανένας δεν περιμένει η κοινωνία να αποτελέσει μια απέραντη συνέλευση. Αυτή η ιδέα φαντάζει σαν την παρελθοντική έποψη ότι η κοινωνία θα μεταβληθεί σε ένα απέραντο εργοστάσιο όπου όλα θα λειτουργούν αρμονικά. Όμως το βασικό, που εξετάζουμε και σε αυτό το αφιέρωμα, είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει δημοκρατία χωρίς την ισότητα όλων και ισότητα χωρίς ελευθερία. Τόσο των ατόμων όσο και των κοινωνικών συνόλων. Εάν κάτι σπάσει από τον κρίκο, τότε η δημοκρατία παύει να έχει νόημα.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 17